

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 3/2026-73

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Lacontha Foundation**, Bahnhofstrasse 15, Schaan, Lichtenštajnsko, zastúpenej JUDr. Milanom Fulcom, advokátom, Živnostenská 2, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4ECdo/1/2024 z 21. augusta 2025 takto

rozhodol:

1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4ECdo/1/2024 z 21. augusta 2025 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4ECdo/1/2024 z 21. augusta 2025 **zrušuje a vec mu vracia** na ďalšie konanie.
3. Najvyšší súd Slovenskej republiky **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **949,17 eur** a tieto zaplatiť jej advokátovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením o odmietnutí jej dovolania v konaní podľa nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a uznávaní a o výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie Brusel I“).

II.

2. Sťažovateľka podala v decembri 2016 na okresnom súde podľa čl. 38 a nasl. nariadenia Brusel I návrh na vyhlásenie vykonateľnosti rozhodnutia Vrchného súdu v Londýne (ďalej len „vrchný

súd“) zo 17. apríla 2014. Toto rozhodnutie je označené ako *Default Costs Certificate* – osvedčenie o trovách, proti ktorým strana v lehote nevzniesla námietky (ďalej len „rozhodnutie o nákladoch“) a bolo ním žalovanému slovenskému občanovi uložené zaplatiť sťažovateľke 724 720,27 GBP ako náhradu nákladov sťažovateľky, ktoré jej vznikli v konaní pred vrchným súdom.

3. Rozhodnutie o nákladoch okrem strojovo uvedených údajov obsahuje rukou písané opravy. Jedna z nich je opatrená odtlačkom pečiatky vrchného súdu a ide o zrejmu opravu dátumu vydania tohto rozhodnutia zo 16. na 17. apríl 2014. V preklade bolo ponechané číslo 16 a doplnené poznámkou „*nečitateľný text písaný rukou a odtlačok okrúhlej pečiatky s čiastočne nečitateľným textom*“. Ďalší rukou písaný vstup opatrený odtlačkom pečiatky vrchného súdu je v texte, podľa ktorého „*Túto sumu musíte zaplatiť navrhovateľovi do... dní od dátumu tohto nariadenia*“, pričom pôvodný mechanický text obsahuje číslo 14, teda 14 dní, ktorý bol rukou opravený na 21 dní. Vo vrchnej časti rozhodnutia o nákladoch sa nachádza odtlačkom pečiatky neopatrený rukou písaný vstup, ktorý je čiastočne čitateľný (dátum „*5. september 2016*“) s ďalším nečitateľným textom.

4. Sťažovateľka spolu s rozhodnutím o nákladoch priložila k návrhu aj britským súdom vyhotovené formulárové osvedčenie podľa prílohy V nariadenia Brusel I z 9. septembra 2016 (ďalej len „osvedčenie vykonateľnosti“). V bode 4.1 tohto osvedčenia je ako dátum súdneho rozhodnutia uvedený 17. apríl 2014, v bode 4.2 spisová značka DEC/000107/14, v bode 4.4 je ako dátum doručenia písomnosti, ktorou sa začalo konanie, ak sa žalovaný konania nezúčastnil, uvedený 16. január 2014 a v bode 4.5 je ako text súdneho rozhodnutia, ako bolo pripojené k tomuto osvedčeniu uvedené „*pozrite pripojený dokument*“. V žiadnom z týchto bodov nie je rukou písaný vstup. Osvedčenie zo septembra 2016 obsahuje rukou písané vstupy len v pravom hornom rohu (CN28/16) a v spodnej časti dokumentu, ktoré sa týkajú toho, kto toto osvedčenie vydal, dátum vydania, pečiatka a nečitateľný podpis sudcu.

5. Okresný súd po podaní návrhu vyzval sťažovateľku, aby podľa čl. 34 ods. 2 nariadenia Brusel I preukázala, že nie sú naplnené predpoklady neuznania rozhodnutia o nákladoch. Konkrétne, či rozhodnutie bolo vydané bez účasti žalovaného v konaní, ak sa mu nedoručila písomnosť, ktorou sa začalo konanie. Sťažovateľka na to reagovala tak, že výzva je v rozpore s nariadením Brusel I, keďže súd musí vyhlásiť rozhodnutie za vykonateľné ihneď po splnení formálnych náležitostí podľa čl. 53 nariadenia Brusel I a nemá skúmať, či sú dané dôvody neuznania rozhodnutia podľa čl. 34 a čl. 35 nariadenia Brusel I. Okresný súd uznesením z marca 2017 návrh sťažovateľky na vyhlásenie vykonateľnosti rozhodnutia o nákladoch zamietol. Na odvolanie sťažovateľky krajský súd uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil.

6. Okresný súd v júni 2021 uznesením uznal rozhodnutie o nákladoch. Odkázal na rozhodnutie najvyššieho súdu v inom konaní (2Cdo/149/2017), v ktorom potvrdil aplikovateľnosť nariadenia Brusel I na rozhodnutie o nákladoch a nutnosť postupu podľa čl. 32 až 56 nariadenia Brusel I pri rozhodovaní o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti. Proti tomu sa sťažovateľka odvolala. Podľa sťažovateľky okresný súd nemal rozhodovať samostatným uznesením o návrhu na odmietnutie uznania cudzieho rozhodnutia. Návrh na vydanie rozhodnutia o uznaní cudzieho rozhodnutia podľa čl. 33 ods. 2 nariadenia Brusel I nemá slúžiť ako obrana povinného z cudzieho rozhodnutia po tom, keď bolo začaté konanie o vyhlásenie jeho vykonateľnosti. Na konanie o vyhlásení vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia je striktné stanovený priestor v čl. 43 až 46 nariadenia Brusel I.

7. Krajský súd uznesením z novembra 2023 zmenil uznesenie okresného súdu a rozhodnutie o nákladoch neuznal. Uviedol, že osvedčenie vykonateľnosti podľa nariadenia v bode 4.5 konštatuje: „*Keďže ste nevzniesli žiadne námietky v súvislosti s vyčíslením výdavkov navrhovateľa, náklady pohľadávky boli uznané a teraz je splatná suma 724 720,27 GBP.*“ Rovnako poukázal na to, že „*rozhodnutie obsahuje v bode 4.5. označenie dátumu, od ktorého vzniká nárok na náhradu úrokov z omeškania ako aj vyčíslenie fixných nákladov*“. Po prieskume osvedčenia vykonateľnosti dospel k záveru, že trpí formálnymi nedostatkami vyvolávajúcimi pochybnosti o pravosti rozhodnutia o nákladoch. Zdôraznil, že v bode 4.4 sa má nachádzať dátum doručenia písomnosti, ktorou sa začalo konanie, ak sa žalovaný konania nezúčastnil. Osvedčenie vykonateľnosti ale obsahuje nečitateľný text písaný rukou, kde bol pôvodne uvedený dátum prepísaný na dátum 17. apríl 2014. Pochybným sa pre krajský súd javila aj lehota v bode 4.5 osvedčenia stanovená na splnenie povinnosti v lehote 14 dní, avšak s preškrtnutým číslom a prepísaným na 21 dní.

8. Krajský súd odmietol aj doručovanie písomností fikciou doručenia žalovanému. Konštatoval, že žalovanému neboli doručené písomnosti cudzieho orgánu a že súdu sa vrátila neprevzatá zásielka. Tým bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom, keďže nemohol podať námietky, čo viedlo k rozhodnutiu o nákladoch. Žalovaný tak nemohol účinne obhajovať svoje práva, čo je ďalší dôvod vylučujúci uznanie a vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia pre rozpor s verejným poriadkom. Sťažovateľka navyše podľa krajského súdu nepreukázala, že žalovaný bol predvolaný na pojednávanie alebo že by mu bol doručený návrh na začatie konania a mal sa možnosť k nemu vyjadriť.

9. Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Za nesprávny procesný postup považovala to, že uznesenie krajského súdu nebolo riadne odôvodnené a že krajský súd nevyzval strany vyjadriť sa k zámeru posúdiť vec tak, že z dôvodu pochybnosti o pravosti osvedčenia vykonateľnosti a rozhodnutia o nákladoch je vylúčené uznanie a vykonateľnosť rozhodnutia. Krajský súd takisto nenariadil pojednávanie, ak mal pochybnosti o pravosti osvedčenia, a nezaoberal sa argumentáciou v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu.

10. Najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol s tým, že krajský súd uznesenie náležite odôvodnil. K pochybnostiam o pravosti údajov osvedčenia vykonateľnosti najvyšší súd odkázal na nariadenie Brusel I a jeho prílohu V, na odôvodnenie krajského súdu a jeho závery o formálnych nedostatkoch osvedčenia, ako aj na iné konanie, v ktorom vystupovala sťažovateľka a v ktorom najvyšší súd konštatoval formálne nedostatky a jeho závery „potvrdil“ aj ústavný súd (IV. ÚS 582/2018). Následne sa stotožnil s názorom krajského súdu a uzavrel, že z vyhotovenia rozhodnutia a ani osvedčenia nemožno zistiť, kto a z akého dôvodu dopisoval a prepisoval údaje o dátume rozhodnutia a lehote na úhradu pohľadávky. To podľa najvyššieho súdu vyvoláva pochybnosti o pravosti rozhodnutia a údajov v ňom uvedených, pričom tieto údaje bránia jeho vykonateľnosti.

11. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, najvyšší súd ako správny označil záver krajského súdu, že žalovanému neboli doručené písomnosti, keďže súdu sa zásielka vrátila neprevzatá v odbernej lehote. Rozhodnutie vrchného súdu bolo vydané bez účasti žalovaného, keďže mu nebol doručený návrh na začatie konania a ani predvolanie na pojednávanie. Tým mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, čo podľa najvyššieho súdu vylučuje uznanie a vyhlásenie vykonateľnosti rozhodnutia pre rozpor s verejným poriadkom.

Najvyšší súd poukázal na to, že sťažovateľka nepreukázala predvolanie žalovaného na pojednávanie alebo doručenie návrhu na začatie konania. Nepreukázala ani to, že mu nebola odňatá možnosť konať pred súdom alebo že by mu bolo rozhodnutie doručené.

12. K neuplatneniu postupu podľa § 382 CSP a nenariadeniu pojednávania podľa § 385 CSP najvyšší súd zopakoval názor, že krajský súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného okresným súdom. Krajský súd podľa najvyššieho súdu nevychádzal z iných skutkových okolností ako okresný súd, a preto k zmene skutkového stavu nedošlo. Preto ak krajský súd nenariadil pojednávanie, postupoval v súlade s § 385 CSP. K nevykonaniu dokazovania najvyšší súd poukázal na to, že nedošlo k spochybneniu správnosti skutkového stavu zisteného okresným súdom. Sťažovateľka mala podľa najvyššieho súdu priestor vyjadriť sa a bola oboznámená s námietkami žalovaného a závermi krajského súdu v uznesení z júna 2021. Najvyšší súd napokon dodal, že sťažovateľka mala predložiť rozhodnutie, ktoré by preukazovalo jeho pravosť spolu s osvedčením obsahujúcim štandardnú formuláciu podľa prílohy V nariadenia Brusel I. Takéto rozhodnutie sťažovateľka nepredložila, keďže z neho nie je možné zistiť, kto a z akého dôvodu dopisoval konkrétne údaje.

III.

13. Sťažovateľka namieta stotožnenie sa najvyššieho súdu s krajským súdom o tom, že sú dané dôvodné podozrenia o pravosti a údajoch cudzieho rozhodnutia. Tento záver podľa sťažovateľky nemá oporu v odôvodnení uznesenia krajského súdu. Najvyšší súd podľa sťažovateľky dospel k odlišným skutkovým zisteniam ako krajský súd, keď uviedol, že nie osvedčenie vykonateľnosti, ale rozhodnutie o nákladoch nespĺňalo požiadavky podľa čl. 53 nariadenia Brusel I. Nie je zrejmé, ako najvyšší súd dospel k tomuto záveru a k záveru o pochybnostiach o pravosti rozhodnutia o nákladoch. Rozhodnutie o nákladoch bolo pritom vydané cudzím justičným orgánom, každý manuálny vstup bol opatrený odtlačkom jeho pečiatky a k rozhodnutiu bolo vydané aj osvedčenie vykonateľnosti.

14. Podľa sťažovateľky sa najvyšší súd nevyrovnal s námietkou, že rozhodujúci záver krajského súdu o formálnych nedostatkoch osvedčenia vykonateľnosti je neudržateľný. Táto námietka podľa sťažovateľky napĺňa podmienku extrémneho rozporu medzi vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami, keďže osvedčenie vykonateľnosti neobsahuje žiadne ručné vstupy popísané krajským súdom. Navyše, tieto neboli namietané ani žalovaným, ktorý namietal len rozhodnutie o nákladoch.

15. Sťažovateľka ďalej namieta, že najvyšší súd sa len stručne vysporiadal s jej námietkou o závere krajského súdu, podľa ktorého žalovanému nebola doručená písomnosť, ktorou sa začalo konanie. Sťažovateľka zdôrazňuje, že tieto písomnosti boli žalovanému doručené v januári 2014 fikciou doručenia. K tomu aj došlo a žalovanému bolo doručené aj rozhodnutie o nákladoch. Krajský súd pritom konštatoval, že žalovanému neboli doručené písomnosti a doručujúcemu súdu sa zásielka vrátila ako neprevzatá. Krajský súd však neobjasnil, prečo nebolo možné uplatniť fikciu doručenia, a najvyšší súd sa s týmto stotožnil bez dostatočného zdôvodnenia.

16. K námietke o nevykonaní dokazovania pred krajským súdom sťažovateľka uvádza, že krajský súd dospel k odlišným zisteniam ako okresný súd, keď na rozdiel od neho konštatoval formálne nedostatky osvedčenia vykonateľnosti. Krajský súd takisto na rozdiel od okresného súdu vychádzal z toho, že písomnosti cudzieho orgánu neboli žalovanému doručené. Najvyšší súd sa tým zaoberal len povrchno, keďže nedostatky osvedčenia vykonateľnosti žalovaný nenamietal a nekonštatovali ich ani nižšie súdy. Žalovaný namietal len nedostatky rozhodnutia o nákladoch a až krajský súd

v druhom rozhodnutí vyslovil nedostatky osvedčenia vykonateľnosti. Preto šlo o prekvapivé rozhodnutie. Ak mal krajský súd pochybnosti o osvedčení, mal vykonať dôkazy, sťažovateľku na to upozorniť alebo mohol dopytovať britský justičný orgán, ktorý vydal rozhodnutie o nákladoch.

17. Podľa sťažovateľky sa najvyšší súd napokon nevysporiadal s nesprávnym procesným postupom okresného súdu, ktorý o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti rozhodnutia o nákladoch rozhodol v rozpore s čl. 38 nariadenia Brusel I, keď ho nevyhlásil za vykonateľné, ale rozhodol o jeho uznaní voči žalovanému. Rozhodol tak v rozpore s jej návrhom. Najvyšší súd však nevysvetlil, prečo je jej názor nesprávny.

18. Najvyšší súd k ústavnej sťažnosti uviedol, že zotráva na odôvodnení uznesenia a že mu neprislúcha už vykonané posúdenie prípustnosti a dôvodnosti dovolania založiť na novej argumentácii, ktorá by bola odpoveďou na námietky sťažovateľky.

19. Žalovaný, v konaní o ústavnej sťažnosti zúčastnená osoba, poukazuje na závery najvyššieho súdu a zdôrazňuje, že sťažovateľka nepredložila cudzie rozhodnutie s osvedčením, ktoré by nevyvolávali pochybnosti o pravosti. Totožné nedostatky boli popísané aj v uznesení najvyššieho súdu (2Cdo/149/2017), proti ktorému podaná ústavná sťažnosť bola odmietnutá (IV. ÚS 582/2018). Podľa žalovaného sú nesprávne a objektívne nemožné tvrdenia sťažovateľky o tom, že oznámenie o začatí konania mu bolo doručené 16. januára 2014 fikciou doručenia. Podľa žalovaného sú nedôvodné námietky sťažovateľky vo vzťahu k nenariadeniu pojednávania krajským súdom.

20. Sťažovateľka k vyjadreniu žalovaného uviedla, že v ňom nie je reakcia na podstatu jej argumentácie z ústavnej sťažnosti. Zdôrazňuje, že okresný súd neuvádzal žiadny nedostatok osvedčenia vykonateľnosti a dospel k záveru možnosti fikcie doručenia. Sťažovateľka zdôrazňuje, že ak mal krajský súd pochybnosti o pravosti osvedčenia alebo o doručovaní listín žalovanému, mal nariadiť pojednávanie a vykonať dôkazy alebo sa mal obrátiť na britské justičné orgány s cieľom odstrániť pochybnosti o pravosti osvedčenia.

IV.

21. Z hľadiska ústavného posúdenia uznesenia o odmietnutí dovolania treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformne vymedzovať prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je jeho vecou určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby táto interpretácia nebola svojvoľná, ale i formalistická a aby bola čo najustálenejšia (II. ÚS 65/2010). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie všeobecného súdu, ktoré stručne, jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 54/2019, III. ÚS 540/2024).

22. Vo veci sťažovateľky je rozhodujúce, že manuálne vstupy, ktoré boli rozhodujúce pre výsledok konania, sú v rozhodnutí o nákladoch, a nie v osvedčení vykonateľnosti. Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu z novembra 2023, ktorého nedostatky neboli vôbec zohľadnené namietaným

uznesením najvyššieho súdu, však vyplýva, že krajský súd zamenil body 4.4 a 4.5 osvedčenia vykonateľnosti s rozhodnutím o nákladoch. Body 4.4 ani 4.5 sa v rozhodnutí o nákladoch nenachádzajú, ale sú v osvedčení vykonateľnosti. V bode 4.4 osvedčenia vykonateľnosti je jasne uvedený 16. január 2014 ako dátum doručenia písomnosti, ktorou sa začalo konanie, ak sa na ňom žalovaný nezúčastnil. Týmto dátumom doručenia nie je 16. apríl 2014 (následne manuálne upravený na 17. apríl 2014), ako to uvádza krajský súd, keďže ide o dátum rozhodnutia o nákladoch.

23. S ohľadom na rozhodnutie o nákladoch a osvedčenia vykonateľnosti neobstojí ani argumentácia krajského súdu, ktorý na jednej strane v odôvodnení pochybuje o pravosti textu nad prečiarknutým textom 16. apríl 2014, no zároveň uvádza, že ide o opravu zo 16. na 17. apríl 2014. Tento ručný zásah opatrený odtlačkom pečiatky je čitateľný a je z neho zrejmé, že ide o opravu dátumu. K tomu treba uviesť, že aj keď sú niektoré ručné vstupy na rozhodnutí o nákladoch nečitateľné, nie je zrejmý ich vplyv na pravosť osvedčenia. Ručné vstupy opatrené odtlačkom pečiatky obsahujú len zmenu dátumu zo 16. na 17. apríl 2014 a zmenu zo 14 na 21 dní, z čoho je zrejmé predĺženie lehoty na zaplatenie priznanej čiastky žalovaným sťažovateľke.

24. Rovnako tak je nesprávny popis skutkového stavu krajským súdom, ktorý uvádza, že v bode 4.5 osvedčenia je uvedené „*Keďže ste nevzniesli žiadne námietky v súvislosti s vyčíslením výdavkov navrhovateľa, náklady...*“. To v osvedčení vykonateľnosti nie je uvedené, keďže ide o údaj z rozhodnutia o nákladoch. V bode 4.5 osvedčenia vykonateľnosti sa nachádza odkaz na pripojený dokument, ktorým je rozhodnutie o nákladoch. Krajský súd uvedené body jasne zmieňuje v súvislosti s nutnosťou splnenia formálnych náležitostí, ktorých nesplnenie malo za následok spochybnenie pravosti cudzieho rozhodnutia. Z osvedčenia vykonateľnosti je však zrejmé, že na ňom nie sú žiadne ručné vstupy a sú v ňom uvedené údaje o dátume rozhodnutia (bod 4.1), ktorým je 17. apríl 2014, a o dátume doručenia písomnosti, ktorou začalo konanie (bod 4.4), ktorým je 16. január 2014.

25. Tieto zjavné nesprávosti uznesenia krajského súdu pri opise sťažovateľkou predložených listín, ktoré sťažovateľka namietala v dovolaní a ktoré boli rozhodujúce pre uznanie a vykonateľnosť rozhodnutia, najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia vôbec nezohľadnil. Namiesto toho len nesústreďene zrekapituloval odôvodnenie krajského súdu, predchádzajúce rozhodnutia najvyššieho súdu (2Cdo/149/2017) a nález ústavného súdu (IV. ÚS 582/2018) bez toho, aby sa adresne vysporiadal so zrejmom dovolacou námietkou. Najvyšší súd navyše bez akejkoľvek vlastnej argumentácie opakuje odôvodnenie krajského súdu aj vo vzťahu k argumentácii o povinnosti sťažovateľky preukázať, že žalovaný nebol riadne predvolaný na pojednávanie a že mu nebol doručený návrh na začatie konania. Z jeho odôvodnenia zreteľne neplynie, na základe akého právneho predpisu mala sťažovateľka preukázať, že žalovaný nebol riadne predvolaný na pojednávanie alebo že mu nebol doručený návrh na začatie konania.

26. Táto nesprávna argumentačná línia je zrejmá už z výzvy okresného súdu, ktorý od sťažovateľky na začiatku konania požadoval preukázanie toho, že nie sú naplnené predpoklady neuznania rozhodnutia podľa čl. 34 nariadenia Brusel I. Nie je zrejmé, z akého ustanovenia nariadenia Brusel I či iného právne záväzného aktu práva EÚ vychádzali všeobecné súdy, keď od sťažovateľky vyžadovali preukázanie týchto skutočností. Sťažovateľka v tomto ohľade dôvodne poukazovala na čl. 41 nariadenia Brusel I, podľa ktorého sa rozsudok stane vykonateľný ihneď po splnení formálnych náležitostí podľa čl. 53 nariadenia bez toho, aby bolo potrebné skúmať dôvody

neuznania rozhodnutia pre zjavný rozpor s verejným poriadkom alebo ak bolo rozhodnutie vydané bez účasti žalovaného. Týmito otázkami sa zaoberal krajský a aj najvyšší súd, no žiaden z nich nereagoval na argumentáciu sťažovateľky, ktorá odkazovala na čl. 41 nariadenia Brusel I.

27. To zároveň naráža aj na súdmi nedostatočne riešenú otázku, či bolo nutné samostatne najprv uznať rozhodnutie a až následne rozhodovať o jeho vykonateľnosti. Sťažovateľka navrhovala vykonateľnosť rozhodnutia a z odôvodnenia rozhodnutí súdov nie je zrejmé, na základe akého ustanovenia nariadenia Brusel I súdy považovali za nutné cudzie rozhodnutie najprv samostatne uznať a až následne ho vyhlásiť za vykonateľné. S uvedenými argumentmi, ktoré boli rozhodné pre právne posúdenie veci, sa krajský súd vôbec nezaoberal a nenapravil to ani najvyšší súd v ústavnou sťažnosťou namietanom uznesení. Rovnako nie je zrejmé, prečo sa krajský súd, pokiaľ mal pochybnosti o pravosti osvedčenia alebo správnosti doručovania žalovanému, priamo neobrátil na britské justičné orgány, aby odstránil pochybnosti o pravosti rozhodnutia o nákladoch a osvedčenia vykonateľnosti.

28. Odôvodnenie a aj následné závery uznesenia najvyššieho súdu sú len opakovaním odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, v ktorom sa nachádzajú zrejmé nedostatky v reprodukcii rozhodnutia o nákladoch a osvedčenia vykonateľnosti. Skutočnosť, že uznesenie najvyššieho súdu tieto nesprávnosti opakuje namiesto toho, aby ich pomenovalo a vyvodilo z toho zákonom predpokladané dôsledky, je dôvodom, pre ktorý ním došlo k porušeniu ústavných práv sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Preto bolo ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vyhovené s tým, že uznesenie najvyššieho súdu sa zrušuje a vec sa mu vracia ďalšie konanie.

29. Zistené porušenie ústavných práv sťažovateľky odôvodňuje, aby jej najvyšší súd podľa § 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov úplne nahradil trovy konania, ktoré jej vznikli zastúpením advokátom. Ich výška 949,17 eur bola určená podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, a to za dva úkony právnej služby v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti – 2 x 371 eur) s náhradou podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (2 x 14,84 eur) zvýšené o daň z pridanej hodnoty, pretože advokát sťažovateľky je platiteľom tejto dane. Nebol dôvod sťažovateľke priznať náhradu trov aj za jej ďalšie vyjadrenie, keďže z neho nevyplývali skutočnosti podstatné pre rozhodnutie o jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Robert Šorl
predseda senátu